

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera, v právní věci žalobce J. O., zastoupen Mgr. Tomášem Palíkem, advokátem se sídlem v Brně, třída Kpt. Jaroše 35, proti žalovanému Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2003, čj. DSH 3202/03 Ha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, ze dne 25. 8. 2003, čj. 58 Ca 44/2003 - 22,

t a k t o :

- I. **Kasační stížnost se zamítá.**
- II. **Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 24. 2. 2003, čj. DSH 3202/03 Ha. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Okresního úřadu Karviná, referátu dopravy a silničního hospodářství ze dne 9. 8. 2002,

čj. RDSH/SPR/1192/2002/La, o uložení pokuty ve výši 12 000 Kč a zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 24 měsíců za přestupek podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. e) a § 30 odst. 1 písm. i) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.

Stěžovatel uvádí, že důvody kasační stížnosti spatřuje v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. Stěžovatel je přesvědčen, že Krajský soud v Ostravě nesprávně posoudil skutkový stav věci, jak jej zjistil správní orgán v napadeném rozhodnutí, jestliže dospěl k tomu, že je dostatečný pro vyslovení právního závěru. Správní orgán totiž neměl k závěru, že k dopravní nehodě došlo pod vlivem alkoholu, dostatek podkladů. To opírá o výpověď příslušníka Policie ČR por. P. S., který byl ve správním řízení v postavení svědka a zejména ze záznamu v protokolu nazvaném „Záznam o zkoušce na alkohol“. Z těchto dvou důkazů a podpůrně i z výsledku svědkyně K. dospěl správní orgán a po něm i krajský soud k závěru, že stěžovatel způsobil dopravní nehodu pod vlivem alkoholu, respektive se odmítl podvolit jakékoli zkoušce na alkohol, což samo o sobě vedlo k použití sankce za přestupek, jako kdyby jej stěžovatel spáchal pod vlivem alkoholu. Stěžovatel od počátku řízení uváděl, že není pravdou, že by odmítl jakoukoli zkoušku na alkohol, ale že vyšetřujícímu policistovi (svědku S.) sdělil, že bezprostředně po nehodě užil tabletu Brufenu pro úporné bolesti zad a z toho důvodu vyslovil pochybnosti, zda-li nemůže dojít k ovlivnění zkoušek na alkohol. Nikdy nebyl policistou dotázán, zda je ochoten podrobit se dechové zkoušce na alkohol či kontrolnímu odběru krve. Policista mu dal v přítomnosti vozu a bez brýlí podepsat jakýsi papír, o kterém tvrdil, že se jedná o potvrzení o nehodě. Stěžovatel tento protokol pouze podepsal a nic na něj nedopisoval. Stěžovatel tvrdí a tvrdil, že podpis na protokolu je jeho podpisem, avšak dopsaný text „odmítám se podvolit jakékoli zkoušce na alkohol“ nikdy na tento protokol nenapsal a taktéž v době, kdy jej podepisoval, nebyl na tomto protokolu napsán. Pokud svědek por. P. S. uváděl, že ze stěžovatele byl cítit alkohol, že vrávoral a nesrozumitelně mluvil, vyjádřil se stěžovatel k tomuto tvrzení jak ve správním řízení, tak i před soudem. Nesrozumitelná řeč byla vlivem vadné zubní protézy. Rovněž i výpověď svědkyně K. hodnotí stěžovatel jako zcela tendenční a nesprávnou, když tato svědkyně dle jeho tvrzení nebyla přítomna jeho rozhovoru s policistou. K výpovědi této svědkyně se sice (zřejmě původně) mínil vyjádřit, avšak měl za to, že žádný ze svědků nebude chtít změnit svou výpověď. Navíc ve správním řízení nebyl zastoupen advokátem a nemá praktické zkušenosti s tímto typem řízení. Stěžovatel je přesvědčen, že pouze po provedení důkazu znaleckým posudkem z oboru grafologie, který bezúspěšně navrhuje již od odvolacího řízení, budou skutková zjištění v předmětné věci úplná. Tuto vadu měl zjistit již krajský soud a z tohoto důvodu mělo dojít ke zrušení napadeného správního rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zejména poukázal na hodnocení důkazů krajským soudem, včetně hodnocení výpovědi stěžovatele. Navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a neshledal ji důvodnou. Soud vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Ve správním řízení (včetně řízení o přestupcích) platí zásada tzv. volného hodnocení důkazů. Je na správním orgánu, aby v rozhodnutí zhodnotil všechny provedené důkazy, a to jak jednotlivě, tak i ve vzájemné souvislosti. Hodnocení musí odpovídat zásadám logiky, skutkové závěry musí vycházet z provedených důkazů (viz. zejména § 34 odst. 5 správního řádu). Je na správním orgánu, aby posoudil (např. se zřetelem na návrhy účastníků řízení) zda a jaké důkazy ke zjištění úplného skutkového stavu je třeba ještě provést. Tato úvaha však nemůže vést k tomu, že důkazní řízení zůstane neúplné.

Jak vyplývá z citovaných rozhodnutí Okresního úřadu v Karviné a zejména Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, správní orgány obou stupňů dospěly k závěru, že stěžovatel dne 9. 3. 2002, poté co způsobil dopravní nehodu (poškození oplocení rodinného domu M. K.), odmítl se podrobit lékařskému vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Tento skutkový závěr opírají především o výpověď svědků por. P. S. a M. K., o oznámení o přestupku, o záznam o zkoušce na alkohol ze dne 9. 3. 2002, a o protokol o nehodě v silničním provozu. Žalovaný se vypořádal i se skutkovými tvrzeními uváděnými stěžovatelem.

Krajský soud v Ostravě v řízení o přezkoumání rozhodnutí žalovaného při jednání dne 25. 8. 2003 podrobně vyslechl žalobce. V rozsudku napadeném kasační stížností se pak se zřetelem na žalobní námitky rovněž podrobně zabýval otázkou, zda bylo prokázáno, že se žalobce odmítl podrobit zkoušce na zjištění alkoholu v krvi. V souladu s důkazy provedenými v průběhu správního řízení a po zhodnocení tvrzení a výpovědi žalobce dospěl k závěru, že toto jednání (tento skutek) byl dostatečně prokázán. Na jedné straně hodnotil jednoznačné (shodné) písemnosti, (záznam o přijatém oznámení z 9. 3. 2002, oznámení o přestupku ze dne 5. 4. 2002, úřední záznam z 9. 3. 2002 o výpovědi na místě dopravní nehody, protokol o nehodě v silničním provozu ze dne 9. 3. 2002 a záznamu o zkoušce na alkohol z téhož dne) a výpovědi por. P. S. a M. K., na druhé straně i vnitřně rozporná tvrzení žalobce, tak jak je podrobně rozvedeno v odůvodnění napadeného rozsudku.

Za této důkazní situace nelze dovodit, že řízení zůstalo neúplné, jestliže nebyl proveden požadovaný důkaz znaleckým posudkem z oboru grafologie. Pro úplnost je nutno uvést, že tvrzení stěžovatele se rozcházejí i v kasační stížnosti s jeho výpovědí u krajského soudu. Tak v kasační stížnosti uznává, že podpis na protokolu o zkoušce na alkohol je jeho (bez napsání dodatku o odmítnutí zkoušky), ve výpovědi u soudu tvrdil, že protokol podepsal tužkou jiné (černé) barvy, a že na tomto (ve správním spise založeném) protokolu není jeho podpis.

Ze všech těchto důvodů nebyla kasační stížnost shledána důvodnou a proto byla zamítnuta (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Stěžovateli, který neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nepřísluší právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nad rámec běžných výdajů nevznikly. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2005

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu